

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca SSO Anna Judejko

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale oskarżyciela publicznego funkcjonariusza KPP w Śremie Krzysztofa Tabad

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r.

sprawy **M. K.** z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 22.09.2017 r., sygn. akt II W 404/16

1) utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

2) zwalnia oskarżyciela posiłkowego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za II instancję.

SSO Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 września 2017r., sygn.. akt II W 404/16, Sąd Rejonowy w Śremie uznał M. K. za winnego o to, że:

- w dniu 19 lipca 2016 roku około godziny 19.40 w P. przy ulicy (...) znajdując się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu - amfetaminy w stężeniu 99 ng/ml kierując czterokołowcem marki S. w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem, to jest funkcjonariusza Policji nakazującego zatrzymanie pojazdu, po czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w stojący na skrzyżowaniu pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), to jest wykroczenia o zat. 92§2kw i art. 86§2kw,

- w dniu 19 lipca 2016 roku około godziny 19.50 w P. przy ulicy (...) znajdując się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu- amfetamina w stężeniu 99ng/ml kierując czterokołowcem marki S. nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu wykonując manewr zawracania w wyniku czego uderzył pojazdem w betonowe ogrodzenie posesji o nr (...), to jest wykroczenia z art.97 kw w zw. z art. 19 ust. 1 UPORD,

- nadto w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach kierował czterokołowcem marki S. pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu, to jest wykroczenia z art. 94§2kw.

W konsekwencji powyższego na podstawie art. 86§2kw w zw. z art. 9§2kw wymierzył obwinionemu karę 2.000 złotych grzywny, obciążył obwinionego kwotą zryczałtowanej równowartości wydatków oraz zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. I. kwotę 648,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżając wyrok ten w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając wyrokowi obrazę wymienionych w apelacji przepisów prawa procesowego skutkującą nieprzeprowadzeniem przez Sąd I instancji dowodów w celu ustalenia wysokości szkody, naruszenie przepisów prawa

materialnego art.22 pkt. 1 k.w. w zw. z art.86 § 2 k.w. przepisów postępowania oraz rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie obwinionemu grzywny w wysokości 2 000 złotych.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary na niekorzyść obwinionego poprzez:

1. orzeczenie kary ograniczenia wolności w wymiarze według uznania Sądu,
2. orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej wykroczeniem na rzecz oskarżyciela posiłkowego, poprzez zobowiązanie obwinionego do zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 838 zł.

Na rozprawie odwoławczej pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego sprecyzował wniosek i przedkładając fakturę dotyczącą naprawy ogrodzenia wniósł o zasądzenie od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 799,50 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie wypada zauważyć, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w zakresie umożliwiającym wyjaśnienie wszystkich niezbędnych okoliczności istotnych dla ustalenia wyczerpania przez obwinionego znamion zarzucanych mu wykroczeń, poczynione zaś w rezultacie ustalenia znajdują pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym i ich prawidłowość nie budzi wątpliwości. Nie była też kwestionowana przez strony.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wypada zauważyć, że przepis art.28 §1 pkt.4 k.w. wymienia jako środek karny obowiązek naprawienia szkody. Jednocześnie w § 2 stanowi, że środki karne można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, że przepis art.97 k.w. stanowiący kwalifikację prawną wykroczenia z którym związane było uszkodzenie ogrodzenia, jako dotyczący wykroczeń przeciwko innym przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym, przewiduje w sankcji karę grzywny do 3000 złotych albo karę nagany, nie przewiduje natomiast środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody. Poza przypadkami zaś określonymi w przepisach szczególnych możliwość orzeczenia naprawienia szkody przewiduje art.22 k.w. w przypadku wymierzenia kary ograniczenia wolności. Jedynie zatem wymierzenie w przedmiotowej sprawie kary ograniczenia wolności uprawniałoby do orzeczenia wobec obwinionego obowiązku naprawienia szkody wynikłej na skutego popełnionego przez niego wykroczenia. Nie sposób przy tym podzielić zarzutu apelacji, że brak uwzględnienia wniosku o wymierzenie obwinionemu kary ograniczenia wolności stanowi naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 22§1 k.w. i 86 § 2 k.w. Należy wskazać, że w sankcji przepisu art. 86 § 2 k.w., który na podstawie art.9 § 2 k.w. stanowi podstawę orzeczonej w przedmiotowej sprawie kary wobec obwinionego, przewidziano, między innymi grzywny. Orzeczenie zatem tej kary może być kwestionowane jedynie poprzez zarzut rażącej niewspółmierności kary, nie zaś zarzut obrazy prawa materialnego.

Odnosząc się przy tym do podniesionego w dalszej części apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary wypada zauważyć, że podstawę ingerencji w rozstrzygnięcie sądu I instancji co do kary może stanowić wyłącznie ustalenie, że jej wymiar nie uwzględnia wszystkich okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, bądź też wykracza poza granice swobodnego uznania sędziowskiego. Rażąca niewspółmierność kary, warunkująca jej zmianę, może przy tym zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodziłaby wyraźna, nie dająca się zaakceptować różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle obowiązujących przepisów.

Sąd I instancji wymierzając obwinionemu karę grzywny w wymiarze znacznie przewyższającym dolną granicę zagrożenia należycie uwzględnił ogół okoliczności faktycznych sprawy oraz właściwości osobistych sprawcy. Określił i odniósł się zarówno do występujących po stronie obwinionego okoliczności obciążających, jak też łagodzących.

Sąd Odwoławczy rozważania Sądu I instancji w pełni aprobuje. Ponowne ich przytaczanie należy tym samym uznać za zbędne. W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy uznał, że orzeczona wobec obwinionego kara nie może być oceniona jako kara rażąco niewspółmierna w rozumieniu art.438 pkt.4 k.p.k. w zw. z art.109§2 k.p.s.w. Wymierzona kara mieści się bowiem w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego obowiązującymi przepisami oraz przyznanej Sądowi orzekającemu swobody orzeczniczej. Odmienna w tym zakresie argumentacja zawarta w apelacji, w ocenie Sądu Okręgowego, stanowi pozbawioną merytorycznego uzasadnienia polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji obliczoną na uzyskanie pozytywnego dla oskarżyciela posiłkowego orzeczenia co do naprawienia szkody.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że brak było podstaw do ingerowania w orzeczenie o karze wymierzonej obwinionemu, co skutkowało brakiem podstawy formalnej do nałożenia na obwinionego obowiązku naprawienia szkody (nie uniemożliwia to pokrzywdzonemu dochodzenia swojego roszczenia w postępowaniu cywilnym). Stwierdzenie powyższego było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, wobec czego Sąd Okręgowy na podstawie art.436 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.s.w. ograniczył rozpoznanie apelacji uznając, że rozpoznanie pozostałych zarzutów byłoby bezprzedmiotowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosków apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W przypadku nieuwzględnienia apelacji koszty postępowania odwoławczego zgodnie z art.636 k.p.k. co do zasady obciążają skarżącego. Zważywszy jednak, że skarżącym był pokrzywdzony, na podstawie art.624 § 1 k.p.k. kierując się względami słuszności Sąd odwoławczy zwolnił oskarżyciela posiłkowego od obciążających go kosztów za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za II Instancję.

SSO Anna Judejko